

Efter cirka tre måneders rimelig succesfuld amning fik jeg problemer med mælkeproduktionen. Jeg producerede ganske enkelt ikke mælk nok til, at mit barn blev mæt.

Jeg kunne tydeligt mærke det, for hen på eftermiddagen var mine bryster ganske enkelt tomme - enhver, som har ammet, ved at der er stor forskel på et tomt og et fyldt bryst. Jeg kunne også mærke det på, at min søn begyndte at græde hver aften og var umulig at trøste. Det var naturligvis stressende for hele familien, men da jeg forsøgte at tale med sundhedsplejersken om problemet, var beskeden, at "mælkeproduktionen regulerer sig selv efter barnets behov".

Jeg fik med andre ord at vide, at det problem, som jeg oplevede, ikke fandtes, og at sult umuligt kunne være årsagen til, at min søn græd.

Først da min søn holdt helt op med at tage på i vægt, blev mit problem taget alvorligt. På daværende tidspunkt var han så stresset, at han var blevet svær at lægge til brystet hver gang, han skulle ammes. Han skreg og sprællede, og selv blev jeg mere og mere anspændt. Efterhånden frygtede jeg hver amning. Og i takt med at min egen stress steg var mælken længere og længere tid om at løbe til. Til sidst kunne han sutte i flere minutter på et fuldt bryst uden, at der kom noget ud.

Så fik jeg at vide, at jeg skulle "gå i ammelejr". Det vil sige, at jeg skulle blive på min sofa i en hel uge og ikke foretage mig andet end at amme. Det forekom mig - mine erfaringer taget i betragtning - ret urealistisk, så jeg spurgte om lov til at supplere med flaske, men det måtte jeg endelig ikke.

Bagefter har jeg tænkt på, hvor absurd det er, at man som mor føler sig nødsaget til at bede om lov til den slags. Som om sundhedsplejersken er en lovgivende myndighed og ikke en hjælpende hånd. Men som førstegangsfødende var jeg autoritetstro.

Så jeg bad i stedet pligtskyldigt om mere specifikke forslag til, hvordan jeg kunne få mælken til at løbe til på trods af stressen - og om, hvordan jeg kunne få min søn til at slappe af og sutte frem for at skribe af sult og frustration. Jeg fik bare ingen klare svar. Det skulle nok gå alt sammen, når bare jeg havde viljen, lød det. Og der stod jeg med mit tynde, grædende barn og fletningerne i postkassen.

På det tidspunkt var jeg heldigvis stærk nok til at sige fra, men jeg følte mig som en forbryder ude i et lyssky ærinde, da jeg købte den første pakke modernmælkerstatning. Og jeg følte nærmest, at jeg forgiftede min søn de første gange, jeg gav ham flaske.

Jeg blev dog hurtigt klar over, at det var den rigtige beslutning. Min søn drak grådigt og lykkeligt og tog 600 gram på i løbet af den første uge, samtidig med at han mirakuløst holdt op med at græde.

Hele familien var uhyre lettet, men jeg følte alligevel stadig, at jeg havde fejlet. For lige meget hvem jeg talte med, eller hvilke bøger jeg læste, stod der stadig, at alle sunde, normale kvinder sagtens kan amme fuldt i seks måneder - og derefter fortsætte amningen i mindst et år. Jeg var med andre ord en usund og unormal kvinde - men det var jeg heldigvis sammen med flere andre fra min mødregruppe, skulle det hurtigt vise sig. Det er nemlig svært at amme! Selv om det nok er en af Danmarks bedst bevarede hemmeligheder.

Jeg kom mig efterhånden over nederlaget, fordi min søn stortrivedes på sin nye kost - og fordi en klog gammel sundhedsplejerske, som jeg tilfældigvis stødte på, var så rar at sige: "Det er jo trods alt vigtigst, at knægten får noget af spise".

Ja, det er trods alt vigtigst, at ungerne får noget af spise. Men det fornuftige perspektiv er på mystisk vis forsvundet

ud af det danske sundhedsvæsen. Den dag i dag er jeg pisse sur over, at kravene til mig om at amme var så absurd store og hjælpen til at løse problemerne så elendig.

Næste gang jeg får barn, ved jeg heldigvis, at det ikke nødvendigvis er de professionelle, som ved bedst. Jeg vil til enhver tid forsøge mig med amning igen, men jeg byder hverken mig selv eller mit barn det sammen ugelange mareridt af sult og frustrationer én gang til. Jeg er nemlig en fuldkommen sund og normal kvinde.